

maa give Landet større Evne i forskellige Retninger og bidrage til at skaffe lønnende Beskæftigelse. Det samme har jo vist sig fra andre Lande.

Det ærede Medlem for 10de Kreds (Bojsen), der jo er en begejstret Discipel af sin store Læremester om de engelske Forhold, talte om den Lykke og Velsignelse, der fandtes der. Jeg maa til det ærede Medlem sige, at han maa erindre, at Englands Industri er bleven stor under Beskyttelsen; thi først i 1860 kunne vi sige, at England gik over til at blive et Frihandelsland; først fra den Tid, da de følte sig stærke nok til at tage Kampen op, begyndte de at indføre Frihandel. Men vi have ogsaa i Toldkommissionen faaet den interessante Oplysning, som maaske ogsaa er flere af det høje Tings Medlemmer bekendt, at England for nogen Tid siden begyndte at ryste for sin Industri, og at det i den Anledning sendte en Kommission til Rhinlandene for at undersøge, hvorledes det kunde være, at den engelske Jærnindustri gik mere og mere tilbage. Denne Kommissions Betænkning blev vi gjort bekendte med, og det fremgik deraf, at den tyske Industri er i Stand til fuldtud at tage Kampen op med den engelske og endogsaa har overfløjet den paa mange Omraader. Naar nu det ærede Medlem saa varmt taler om, at vi skulle være ængstelige for at støde England, hvis Spisekammer vi ere, ja, saa har jo allerede i Dag et æret Medlem sagt: Hvor længe varer det, hvor længe var Adam i Paradis, og hvor længe ville vi være det Land, der indfører det bedste Smør og de bedste Landbrugsprodukter til England? Det vil vist ikke være ret længe efter de Angreb, som fra forskellige Sider — vistnok aldeles ubeføjet — ere rettede mod det danske Landbrug; og efter de Bestræbelser, der gøres for at fremme det engelske Landbrug, saaledes, at det kan tage Kampen op. Vi have ogsaa hørt, hvorledes England har opsagt Traktaterne med Belgien og Tyskland netop af Hensyn til sine Kolonier. Er alt dette ikke et Fingerpeg paa, at de i England se med uvenlige Øjne hen til den store Import af vore Landbrugsprodukter? Og naar saa det ærede Medlem gik ud fra, at England kunde fordre Gengæld, fordi dette Land var saa hensynsfuldt mod os, da vil jeg dertil sige: Saa maa vi opsige vore Handelstraktater, og saa maa vi have særlige Traktater, f. Eks. med England. Vil det ærede Medlem gaa med dertil? Det vil det ærede Medlem vist ikke, for vi skulle vel huske paa, at

England er ikke det Sted, hvorfra vi faa de fleste og største Partier af vore Varer. Hele den samlede Import her til Landet udgjorde efter de sidste statistiske Oplysninger, vi have herom, i Femaarct 1890—94 327 Millioner Kr. Deraf udgjorde Importen fra England 68,5 Mill. Kr., mens den fra Tyskland var 108,7 Mill., fra Sverige 46,8 Mill. og fra Rusland 30,9 Mill. Kr. Vi faa altsaa fra Tyskland forholdsvis langt den største Del af vore udenlandske Varer. Jeg vil deraf nævne, at alene af Klæde have vi fra Tyskland i det nævnte Tidsrum faaet 289,893 Pd., medens vi fra England kun have faaet 13,282 Pd. Ganske vist er England vor Hovedleverandør af Kul, raa Metaller og Plader, Zink og Bomuldsgarn; men for de fleste af disse Varer er der nu foreslaaet enten en lav Told eller Toldfrihed, saa vi have jo ikke meget at byde England til Gengæld for de Goder, som det ærede Medlem mente, at vi skulle faa ved at indgaa en særlig Traktat med England.

Der er jo fra forskellige Sider her i Salen ogsaa blevet talt om, hvorledes Forholdene med Hensyn til Industriens Udvikling vare til Skade for Landbruget, idet den tog Arbejdskraften etc. Det er et af disse Punkter, som ogsaa har været Genstand for Forhandling, og som jeg ikke skal komme nærmere ind paa her. Jeg skal kun udtale, at for mig staaer det saaledes, at vi maa være lykkelige ved, om vi her kunde finde Beskæftigelse for de Tusinder af Arbejdere, som hvert Aar udvandre her fra Landet. Vi have Oplysninger om, at det i de sidste Aar er mellem 7,000 og 8,000. Der er efter min Mening mange Punkter, hvor vi vare i Stand til at træde op til Hjælp for Industrien. Der blev i Gaar af den højtærede Konseilspræsident og af en æret Kollega i Toldkommissionen peget paa Mølleindustrien, og jeg vil sige, at det staaer for mig som en Uret mod Mølleindustrien, at der ikke allerede for lang Tid siden er blevet gjort noget i saa Henseende. Naar man tænker sig, at Udførselen fra de danske Møller i 1889 var 51 Mill. Pund og Indførselen kun 15 Mill., medens i 1895 Udførselen var sunken ned til 14 Mill. og Indførselen stegen til 65 Mill., og man saa efter de Oplysninger, man har om Eksportpræmier — i hvert Tilfælde fra Frankrig har man bestemt Bevis for, at der eksisterer Eksportpræmier, og paa den anden Side fra Tysklands Side skabes der jo Lettelser — synes jeg nok, der kunde være Anledning til at gøre noget, enten det blev paa dette Lovforslag eller paa et